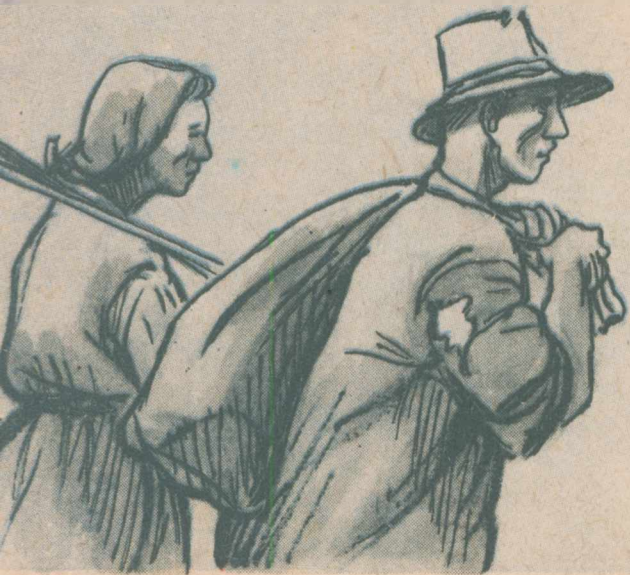

Desen de ADRIAN LUCACI

urzica

ANUL VI * Nr. 16 (118) * 30 SEPTEMBRIE — 16 PAGINI - 75 BANI

Biblioteca Centrală
Raională
Hunedoara-Devs

IN TRECUT: Abia își duceau zilele...

AZI: Abia își duc rodul zilelor-muncă!

Cu respect

Tovarăşului Nicolae Dumitru, preşedintele cooperativei „Lupta pentru pace” -- Bucureşti.

Sintem nevoiţi, tovarăşe preşedinte, să ne adresăm dumneavoastră pe această cale, deoarece drumul spre biroul pe care îl ocupaţi ne-a fost închis de cele două salariate care, aidoma unor dragoni, străjuiesc cu străşnicie, de o parte şi de alta, uşa preşedinţială. Deşi puternica dumneavoastră voce răzbătea pînă la noi în anticameră, „dragonii” ne-au asigurat că: „tovarăşul preşedinte lipseşte”. La contra-argumentele noastre, cele două secretare ne-au răspuns prompt şi conştiincios: „tovarăşul preşedinte lipseşte. Aşa avem ordin”.

Se spune despre dumneavoastră, tovarăşe Dumitru, că aţi fi un om extrem de infumurat. Nu sintem de acord cu această afirmaţie şi iată pentru ce: faţă de cine să fiţi

oare îngimfat, cînd nu discutaţi cu nimeni, cînd nu primiţi pe nimeni. Îngimfat, cu dumneavoastră înşivă? E absurd. Noi cunoaştem adevărul: sînteţi o mină de fier. Tovarăşul Heinrich, de pildă, susţine că, mai ales, mîna dumneavoastră dreaptă e de fier. Amănunte suplimentare în această direcţie pot fi găsite pe corpul şi pe obrajii săi, sub forma de vinătăi.

Desigur că în funcţia pe care o deţineţi nu lucraţi numai cu mîinile. Ar fi de altminteri cu nepuţinţă. Două mîini la atîtea sute de salariaţi? Faceţi apel, aşadar, la alte mijloace proprii de „lămurire”, tot atît de operative şi eficace: ameninţări, insulte, gîtuirea criticii, etc. În acest domeniu dovediţi o înaltă calificare, în faţa căreia unii sala-

riaţi rămîn năuci, iar alţii nu mai rămîn de loc, ci o iau la goană spre alte cooperative...

Se plîngeau oamenii într-o vreme că şedinţele pe care le convocaţi erau prea lungi şi nu se desfăşurau cum trebuie. Asta s-a petrecut demult. Acum şedinţele au devenit foarte scurte şi decurg în perfectă ordine şi linişte: salariatul cere cuvîntul şi dumneavoastră nu i-l daţi... Şi cînd îl daţi, îl daţi afară...

Şedinţele, de altfel, se desfăşoară conform unei ordini de zi foarte bine chibzuite, şi adînc întipărite în mintea dumneavoastră: *punctul I: raportul conducerii; punctul al II-lea: critici aduse conducerii cooperativei în legătură cu punctul I şi punctul al III-lea: schimbări în schemă în legătură cu punctul al II-lea.*

Se mai găsesc totuşi recalcitranţi, care, neluînd în seamă perspectivele celui de al treilea punct, ţin cu totdinadinsul să vă critice. Pe aceştia îi lichidaţi cu un singur cuvînt: „bandiţi”!... Astfel, pe Lupu Aurel, „bandit” şi conducător tehnic al cooperativei, l-aţi gonit din birou, strigînd cît vă ţineau bojocii: „săriţi, oameni buni! Ajutoor! Mă critică!”

„Bandiţii” aceştia, e drept, prezintă un real pericol pentru că minuiesc bisturiu ascuţit al criticii. Pînă în prezent aţi izbutit să descoperiţi o îndrăzneală „bandă” formată din următorii: Mateescu Olimpiu, Ganea Gheorghe şi „complică” lor Săvulescu Paula. La o descindere inopinată făcută de dumneavoastră chiar în timpul unei şedinţe, aţi găsit asupra acestor indivizi o cantitate de spirit critic, care punea în pericol integritatea dumneavoastră preşedinţială. În urma acestui fapt, aţi capturat de urgenţă întreaga „bandă”, şi i-aţi făcut vînt prin transfer.

Eliberat de acest pericol organizat, v-aţi putut ocupa, în continuare, de treburile dumneavoastră şi de maşina cooperativei. Mai bine zis, să vă ocupaţi de treburile dumneavoastră cu maşina cooperativei. De altfel în întreprinderea pe care o conduceţi, doar cu maşina duceţi trai bun. Cu ceilalţi... Conducătorului tehnic, de exemplu, i-aţi interzis să-şi spună cuvîntul, l-aţi oprit să semneze vreo hîrtie, nu-i permiteţi să ia vreo măsură practică. Contabilului-şef i-aţi aplicat acelaşi regim.

În ceea ce priveşte atitudinea dumneavoastră faţă de iniţiativele pornite din masă, ea s-ar putea caracteriza astfel: „să pornească din masă, dar să vină de la mine!”

Tovarăşe preşedinte, cele de mai sus sînt doar cîteva neînsemnate amănunte ale prodigioasei activităţi pe care o duceţi, şi care va rămîne vreme îndelungată în amintirea acestei cooperative.

E timpul, suspină cooperatorii, să rămînă doar amintirea...

CHIABURUL: — Te văd îngrijorat. Ei nu ţi-am spus, cînd intri în colectivă nu mai scapi de griji?

TĂRANUL COLECTIVIST: Da, am griji. Magazia mea este prea mică!

Cu respect,
„Urzica”

FRAGMENT de SCRISOARE

Dragul meu tată,

De cînd m-am dus cu leatul în armată
 Aud că tot îți fulgeră și-ți tună.
 Păi, intristarea asta nu e bună!
 Intii de toate află despre mine
 Cum că sînt bine.
 E-adevăr că la-nceput nici eu
 Nu m-am simțit aici în largul meu;
 Aveam în cap tot ce mi-ai povestit
 De cît ai tras și cît ai pătimit,
 Pe vremuri, în armată
 La regimentul tău de altădată
 Cînd un „majur“ netrebnic și nerod
 Dădea milităria jos din pod.
 Atunci sosea noianul de sudăime
 De pumni și palme
 Și carcera cu strîmtul ei sicriu
 În care „domnii“ te-ngropau de viu.
 Instrucția se face acum, așa cum scrie
 La teorie:
 Ostașul nostru astăzi nu mai sare
 Ca broasca, „cu cășeaua“ la spinare
 Prin șanțuri și noroaie prin ascușișul pietrii
 Sute și mii de metri,
 Ingheboșat de ranișă și armă.
 Azi omenia vine la cazarmă,
 Și-i respectată, nu ca pînă ieri,
 Cînd o goneau gradașii și „domnii ofițeri“.
 Am un prieten bun care mi-arată
 Cît de frumoși sînt anii de armată
 Și cum în viață se rezolvă totul
 Atunci cînd simți tovarășilor colul,
 Oricît ar fi de greu.
 E drept că bradul, e-nțelept și blind
 Să nu fii, tată, supărat pe mine
 Dacă mi-e drag de el ca și de tine...
 Tovarășul e comandantul meu.

MIRCEA PAVELESCU

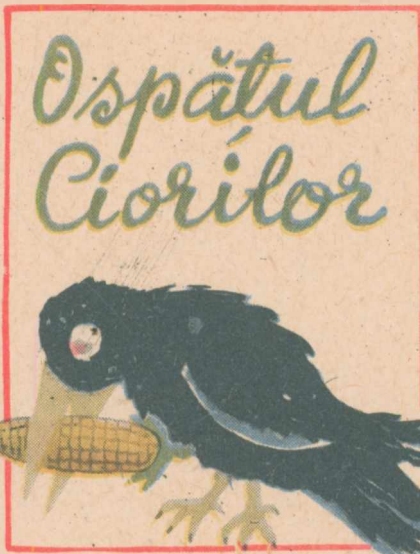
13 septembrie 1954

rație de D. NEGREA

Desen de I. DAVIDESCU

- Și cum, tovarășe, asta-i situația la dumneavoastră?!!
- Da' de unde, nu vă luați după aparențe! Situația este bună. Veniți în birou, și-o să vă convingeți.

de GEORGE CIUDAN

— Doamne, că mîndră-i toamna la mine în sat. Cel din poveste, nesătul de căldură, își dorea două veri și-o vară. Da' n-a avut dreptate. Toamna, după a mea părere, e mai mîndră ca verile din poveste. Vîița se ride pe coastă și te poștește s-o culegi, zeama de prune fiartă de două ori e la butoiaș, podrúm, pitușă de grîu nou mîncînci porcul din ogradă-i pornit către îngrășare, — asta-i toamna, frățioare. Ei, spune și dumneata dacă am ori ba dreptate. Așa că rogu-te a nu-mi aduce vorbă de cel din poveste cu două veri și-o vară. Acuma, dreptu-i că mie-mi place toamna și din alte pricini ale slujbei mele. Are cîmpul zlobozire de la dolma Mureșului pînă la marginea cerului. Și dacă are cîmpul atîta lărgime, vacile mele, adică ciurda satului, pot să pască în voie, după ce strîng oamenii cucuruzul și finul — cît țin porumbiștile și otăvile. Eu, ia dumneata seama, cît sînt toamna, sînt blagoslovit de femei: Să fii sănătos, Alexușă, că au vacile lapte gros și mult.

Cum să nu aibă, dacă le port pe unde-i iarba cea bună?! Pășunatul pe izlaz e bun, nu zic nu, da' o gură-două de troscoțel de pe marginea drumului de hotar, și cite-un dovleac rămas pe porumbiști, nu strică la înmulțirea și îngrășarea laptelui. Vezi dumneata? De aia, toamna, găzdărițele vacilor sînt bucuroase cu mine și mă blagoslovesc.

Da' cum eu sînt omul legii, asta am mai spus-o, nu dau voie ciurdei să pască pe porumbiști, pînă ce n-au cules oamenii cucuruzul,

chiar dacă n-aș mai avea blagoslovierea muierilor.

Pînă la culesul cucuruzului nu măi e mult. Zice-se prin sat că-n marșea ce vine după duminica asta, începe culesul pe tot hotarul și nu ies la cules un-doi-trei inși, ci tot satul. Se-n-trec toți oamenii la cules. Știi dumneata ce-i aia întrecere? Să-ți spun eu: întrecerea, frățioare, e un lucru mare care pe cei harnici îi face și mai harnici, iar pe lenevoși îi pune pe picioare. Cine a scornit întrecerea asta a avut minte bună, nu glumă.

Tare m-am bucurat eu cînd a început întrecerea. Oamenii cu muierile lor, cu feciorii și cu nurorile au împînzit cîmpia citu-i hotarul. Parcă le-ar fi dat cineva poruncă să iasă toți, ca un regiment. Nu le-a dat poruncă nimenea, ci au socotit oamenii cu mintea lor, că-s mai înțelepți și cu folos mai mare dacă fac întrecere. Da' ce-mi vorbește gura? Pe mine mă lăsați pe dinafară; nu m-am amintit. Și eu am făcut, frățioare, întrecere. În ziua ceea am lăsat ciurda în sama lui socru-meu, am lăsat-o pe Săvițuța mea și dă-i, frățioare, cu întrecerea pînă ce mîntuirăm culesul. Știi dumneata ce frumoasă-i întrecerea? Citu-i hotarul, vezi numai oameni veseli, auzi cîntări și glume și te apucă o poftă de lucru, că trece ziua. Eu socot că omul cît o fi de harnic și de priceput, n-are spor la lucru ca la întrecere. Dacă ești pe holdă de unul singur, pustiu, ca pasărea ce zice „cucu“, în loc să-ți vezi de treabă, te oprești îngîndurat că n-ai să schimbi cu cineva o vorbuliță, că nu vezi și penie de om. De aia zic eu, zi dumneata ce vrei, da' eu îți spun: ăla ce-a scornit întrecerea a avut cap înțelept.

Nu știu cum dracu mi se întîmplă mie, da' atunci cînd mi-e lumea mai dragă, se găsește cite unul care strică rînduiala satului și bucuria omului. Uite, de la întrecere a lipsit unul, Ion Tuguianu. ăsta n-a avut nici fund la nădragi, pe vremea fecioriei mele. Acuma are. Ba i-a mai dat statul două iuguri de pămînt, la reforma agrară, din ăla domnesc, de lîngă dolma Mureșului. Mama pămîntului! Ei, da' Ion Tuguianu e un om care nu-și vede nici de omenie, nici de pămînt. Dracu' știe ce l-a apucat, că de un an de zile încoace se îndeamnă c-o treabă ce-l ține pe loc. N-ai auzit ce face? Pilărește cu cai. Merge vinerea la Arad și cumpără un cal. Da' nu unul frumos și scump, că n-are bani. O mie și jumătate e bugetul lui. Dacă tîrguiește un cal cu 1500 lei și are noroc să-l vîndă tot în ziua aceea cu 1600 lei, Ion Tuguianu așa-i de mulțumit, de parcă a prins pe dumnezeu de picior. Dacă n-are noroc, ia calul de căpăstru, vine cu el acasă, îl ține pînă în vinerea cealaltă, cînd pornește din nou cu el la tîrg. Și

dacă omul care vrea să-l cumpere bate pală și-i dă c-o sută peste mie și jumătate, Ion Tuguianu nu se mai tocmește, ia banii și, mulțumit că a scos o sută peste buget, întoarce drumul către casă. Naiba să-l scarmene de tontăle! Cine l-a pus să fie bătătorul drumului și pui tîrgului? D-apoi fă dumneata socoteala și ai vezi că Ion Tuguianu cu pilăritul lui numai pierdere îi. Cumpără calul cu o mie și jumătate. Il ține din vinerea asta pînă-n vinerea cealaltă. D-apoi ce crezi dumneata că-n zilele dintre cele două vineri calul mîncîncă nori ori răbdări pe jite? Cumsă mîncîncă răbdări prăjite? Ion Tuguianu e dintre ăia care au inimă bună. Să știi că nu mîncîncă el, da' calului îi dă zilnic două chile de cucuruz și una de ovăz. Acuma da' faci socoteală cît mîncîncă calul în șase zile, mai pui la preț două zile pierdute în tîrg, și seamă și de aldămas, din suta ce-a luat peste buget mare lucru dacă mai rămîne o amintire.

Da' ce folos dacă omul are inimă bună și are cap mintos? Așa-i Ion Tuguianu. Cînd se întîmplă că Ion Tuguianu vine de la tîrg, buzele dăbălate că nu și-o scos nici bugetul mie nu-mi pare rău. De ce să-mi pară rău? Ba îmi pare bine, că poți să știi? Dacă pierd din buget poate s-o vindeca de pilărit, și-o fî plugărie ca toți oamenii din sat. Că acuma prins minie pe Ion Tuguianu, nu te mira dumneata. Vine un sat întreg la culesul cucuruzului, vin și eu și las ciurda în sama lui socru-meu, numai Ion Tuguianu să nu vină? Oamenii, cum și-am mai spus eu dumitale, au ma-n cîntări și glume, și-au cules tot cucuruzul. Pe tot hotarul a rămas un iug necules, al Ion Tuguianu. Eu, cînd s-a sfîrșit întrecerea m-am dus acasă la Ion Tuguianu, l-am oca că numai el a fost lipsă, și l-am trimis să-și leagă cucuruzul. Da' ce crezi dumneata că m-am spus?

— Ce mă bați atîta la cap, Alexușă? Lasă-l-o culege, că n-o veni potopul lui Noe să răprăpădească. Acum n-am vreme. Am un cal, socot și nu știu la ce tîrg să-l duc, că-mi mîncă cucuruzul de trei săptămîni.

Cînd am dat să plec acasă, în ograda lui Ion Tuguianu am văzut un porc cît un vițel. Mare tare mare, da' slab.

— Mă — i-am făcut eu vorbă — du-te culege-ți cucuruzul, că altminteri, și-o fi porc cît vițelul, da' dacă nu-l îndopi cu cucuruzul să scoți untură din el cît dintr-un cîine.

El nu mi-a zis nimic, mi-a făcut semn că să înțeleg că nu-i bai, că și-o culege cucuruzul.

Văzînd că n-o scot cu el la capăt, mi-am vă-

— Fii atenți, tovarășe, că-mi rupi ciorapul cu geamantanul dumitale.
— Nu te speria, cucoană, că nu-i decît bi-

— Tovarășe, și 'uifal' să plătești consumația.
— Păi d-aia beau, ca să uit.

— Se poate, tovarășe, ca într-un magazin săf de mare să n-aveți numărul 42?
— Cum să nu, tovarășe, încercați la raio-

Desene de A. PAVE

rum și de ciurdă. Trece o zi, trec două, trece săptămână, și Ion Tuguianu nici gând să cucuruzul. La amiază, când ciurda țirlește, durea inima, când mă uitam la cucuruzul Ion Tuguianu. Stătea săracu' și dacă ar fi glas ar fi strigat de supărare.

„Mă, să vezi dumneata ce s-a întâmplat. Necaz pagubă. Au venit ciorile din prundul Mureșului și s-au pus pe cucuruzul lui Ion Tuguianu. Și început ele să-l culeagă. Știi cîte ciori au fost? Cîtă frunză. Nu e om pe lumea asta să-ți putut număra. Parcă le-ar fi dat cineva mână. Doamne, tare m-am supărat. Și pe Ion Tuguianu și pe ciori. Da' ce era să fac? Cînd a țirlit ciurda, m-am dus eu la cucuruzul lui Ion Tuguianu, am pocniț din bici să mă răzgăresc. Da' n-am făcut nici o ispravă. Am pocneam din bici la capătul iugului, sau la jumătatea iugului, cînd pocneam la umătatea iugului, iară fugeau la capătul iugului reghimente de ciori, frățioare, nu le puteam fugări numa dacă pui tunul pe ele. Ei, mă, pune-mi dumneata, ce era să facă ciorile? Au văzut cu cine au de a face și-au zis că bine să se ospăteze ele din cucuruzul lui Ion Tuguianu, decît să-l prindă iarna necules. Nu m-am mai avut vreme să mă duc la Ion Tuguianu să-i duc vestea asta, da' i-am trimis scrisoarea cu Săvituța mea. După vreo săptămînă mi-a venit el la mine acasă, tare bosumflat, și-mi a spus:

„Mă, mi-a spus Săvituța ta c-am rămas fără cucuruz, că-i iugul gol.

„Mă, i-am făcut altă întrebare. Ce-ai făcut cu calul? L-ai vîndut?”

„Mă, s-a uitat la mine de încrunțat, de parcă mi-aș fi suduit.

„Nu mă-ntreba de cal, mă, că rămîine pe gînd meu, că-i bătrîn, mince-l clinii, și nu-mi dă coate banii. Mă, Alexuță, cine mi-a furat cucuruzul, că-l dau la judecată.

„Dă-1!”

„Mă, îl dau, măi Alexuță, îl dau, că cine fură trebuie dat la judecată. Eu îmi cîrlesc nevoile, pot, da' de furat, nu fur.

„Mă, uit la Săvituța și zic către el.

„Nu ți-a spus Săvituța cin' ți-a furat cucuruzul?”

„Nu mi-a spus cine-i hoțul, da' mi-a spus că mai am cucuruz. Să-l dau la judecată, mă, Alexuță, zău, vorbește tu și cu Achim, că e prieten.

„Mă, Ioane, ce tot trîncănești? Ce vrei să faci Achim? Cu paguba ta nu poți să dai cucuruz la judecată. Că nu-i un hoț, sînt o zece mii, dracu' știe cîți hoți sînt. Și nu poți să le dai la judecată pe hoștele astea.

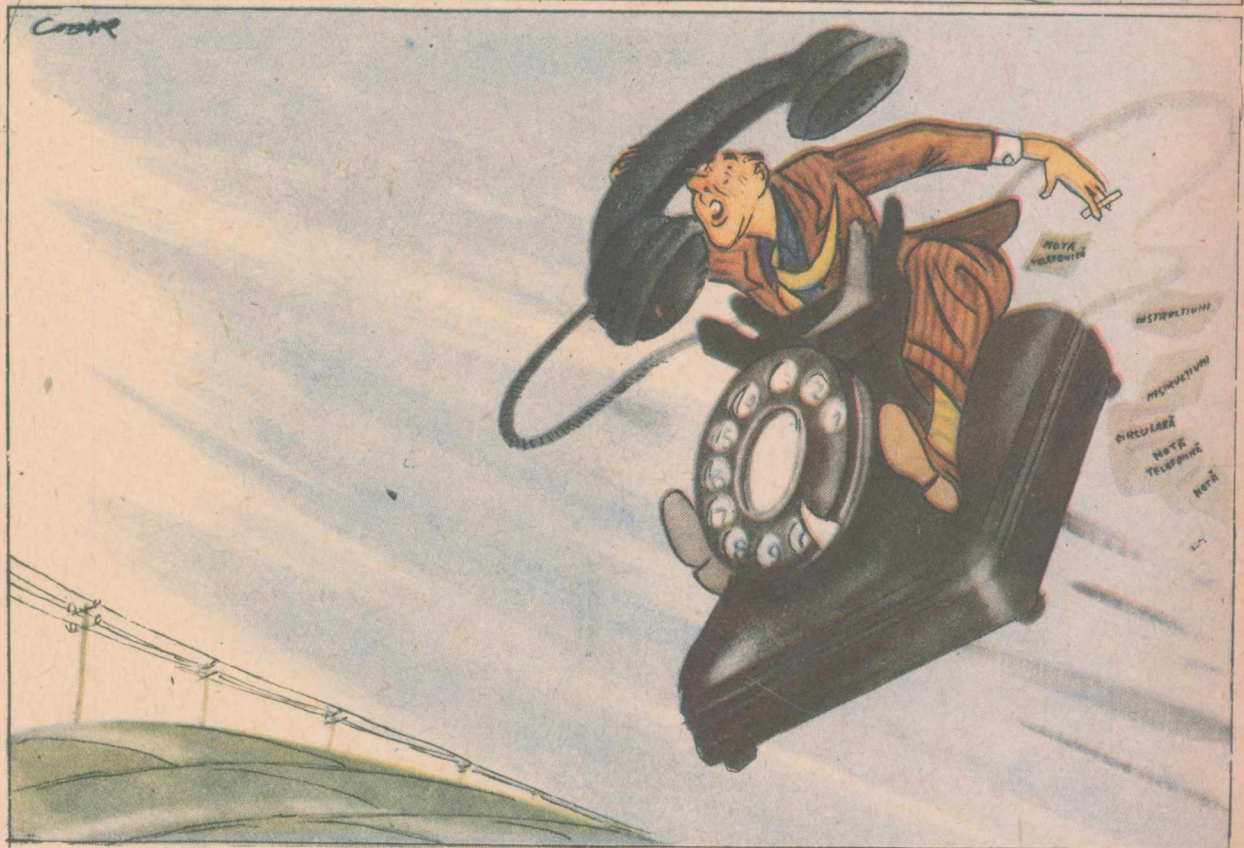
„Mă, resărit.

„Ce, mă, au fost muieri, de zici hoște?”

„Ce muieri, mă! Ciori au fost, ciori, auzi-ai? Acuma dacă tu te socotești că poți să dai ciorile la judecată, dă-le fi-ți-ar lenca și tu și tu al dracului.

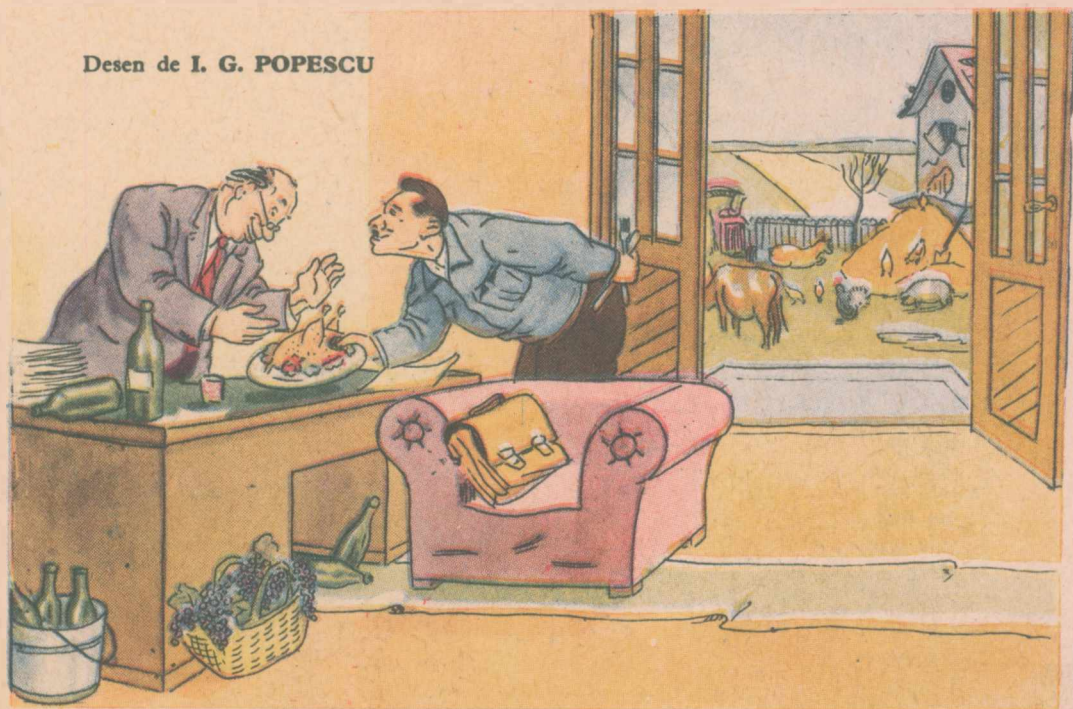
„Mă, mai stat cu mine la vorbă, a zis bună ziua și a plecat acasă cu buzele și mai dăbălate încă cînd pierde la cai.

„Mă, om, prooroc de ăla care spune dinainte ce se întîmple cu viața omului — nu sînt. Pot să-ți spun dumitale că Ion Tuguianu a pus cruce pe pilărit. L-au învățat ciorile. Și, mă, tare-mi pare bine!”

„Covorul termecat” (vechi basm oriental) actualizat, sau cum mai înțeleg unii să rezolve problema legăturii cu terenul.

Desen de I. G. POPESCU

DIRECTORUL: Tovarășe inspector, odată cu sectorul viticol, poftiți, vă rog, verificați și pe cel avicol.

Unii conducători aglomerează cu sarcini pe tovarășii conștiințioși, încurajând astfel pe chiulangii.

Desen de BENEDICT GĂNESCU

— Rezolvă d-ta, tovarășe, și problema asta. Popescu are probleme importante de rezolvat...

PLÎNGERE

Subsemnatul Inocențiu Logorescu, fost planificator-șef, membru marcant al casei de ajutor reciproc, de trei ori evidențiat la „Urzica” și actualmente, indignat clasa întâi, vin înaintea dv. cu plîngerea de mai jos, înregistrată conform normelor în vigoare și anexată alăturat precum urmează:

Cică-s birocrat și flecar. Mă rog, primesc critica, dar să fiu mai întâi de acord cu ea. Oare defalcarea planului de materiale nu se face pe luni și, dacă sînt mai multe luni, să le lași să se certe între ele și să nu repartizezi fiecareia cîte o ședință? Și fiecărei ședințe cîte un referat? Și fiecărui referat cîte o concluzie? Și fiecărei concluzii cîte o adresă? Și fiecărei adrese cîte o contra-adresă? Pentru că și forul tutelar e om și are dreptul să nu fie de acord cu tine! Și dacă nu e de acord cu tine, n-ai și tu dreptul să fii în dezacord cu el? Și toate aceste acorduri și dezacorduri nu te predispun la melancolie? Păi, cum să nu te retragi în deplasare la cabana Diham, cu respectiva secretară dacă ești în interes de serviciu?

Cică, între timp, stau motoarele! Da' cam ce-or vrea dumnealor? S-o ia din loc?

Cică zboară filele din calendar! Păi, dacă stau cu ușile deschise și le ia curentul?

Cică sîntem în 10 ale lunii și muncitorii încă nu au materiale pentru a da drumul producției. Păi, așa își închipuie dumnealor că se umblă cu materialele? Trebuie forme, tovarășe, proiecte, devize, semnături, bonuri de magazie, evaluări, inventar, calculații, surmenaj, concediu de odihnă, speze de drum, mașina întreprinderii, et-cetera, et-cetera.

Și ce-i dacă unii meșteri stau? Să nu stea. Să facă sport! Că de-aia le-am amenajat un teren de volei din fondul directorial, de era să rămînem și fără banchetul de inaugurare... Noroc că ne-am oprit la timp și n-am mai cumpărat plasa și mingea. Pentru ca în schimbul vederilor mele largi, gazeta de perete să mă acuze de miopie în producție! Ei bine, e fals! Eu jur că sînt presbit, lucru pe care îl poate constata și medicul circumscripției de care ține fabrica noastră, și căruia i-am trimis în dar două foi de tablă noi-nouțe din resursele locale ale magaziei de materiale. Și asta, nu pentru concediul de boală cronică din luna trecută, ci pentru cotețul lui de păsări, că și eu am fost pe vremuri mare iubitor de animale și crescător de cocoșei cu zimți.

Cică sîntem în cincisprezece ale lunii și magazia geme de materiale nerepartizate! Da' de ce-i magazie, tovarășe? Nu ca să geamă?

Ce e? Ce strîmbeți din nas? Că sîntem în douăzeci ale lunii? Auzi,

domnule, tot eu sînt vinovat că dumnealor nu mai pot lucra decît în asalt! Nu mă privește! Să lucreze cum știu și mie să-mi scoată planul în zece zile, altfel mă plîng forului tutelar! Și o și fac! De unde, această plîngere izvorită peste plan și la care subscriu fără nici un fel de rezervă internă.

Ieri s-a ținut plenara pe întreprindere, cu ocazia încheierii lunii; tocmai îmi pregătisem un formidabil discurs asupra consecințelor muncii în asalt. Nici n-am apucat a-l ține cînd — fără ca măcar să fiu prevenit — am fost luat cu... asalt de către muncitori. Niște invidioși.

Cică s-a realizat numai 65 la sută din plan — și asta, din pricina subsemnatului.

Cică 45 la sută din producția globală a fost trecută la rebut din aceeași cauză.

Cică 20 la sută din materia primă s-a... finit din proprie inițiativă, mulțumită traiului în aer liber la care a fost supusă.

De aer liber am simțit și eu nevoie în cilpa aceea, la care, însă, ei au ripostat că-mi vor da numai... liber; în plus, au adăugat că va trebui să le acopăr materialele pierdute; ceea ce mi s-a părut lipsit de logică: cum să acoperi un lucru care nu mai există? Mi-am făcut pe loc o autocritică de natură să pună în mișcare și o inimă de piatră... la care ei, însă, mi-au răspuns că ceea ce le trebuie, este un plan organizat, care să le pună în mișcare mașinile, la fiecare zi-ntîi, fără zile pierdute și autocritici pe care le-au mai auzit.

Azi-dimineață a apărut gazeta de perete. La loc de frunte se află caricatura mea, deasupra unui maldăr de piese rebutate. Pe piept, îmi atîrnă o plăcuță: „Șut la rebut”. Așa-mi trebuie, dacă am încurajat sporturile!

Cu un ultim rest de demnitate mi-am adunat întreg bagajul compus din mina moale a directorului și regretele secretarei și am plecat spre alte locuri, favorabile punerii în practică a convingerilor mele celor mai intime. Drept care am încheiat prezenta plîngere și v-am trimis-o spre publicare, în speranța că veți ajuta, conform prevederilor dv. de plan, la rezolvarea tuturor cazurilor de acest gen.

Al dumneavoastră,
Inocențiu Logorescu
fost planificator-șef, actualmente, fără ...

P. conf. ȘTEFAN HORIA

Centrul de cartela

de SANDA ȚINȚU

— Tovarășă, eu am venit centru...

— Așteaptă, tovarășe!

Cuvintele se aud aspre din masa de păr zburlit a funcționarei de la ghișeu. Ochii ei plecați peste registrul nu se stenesc să-l privească.

Gică așteaptă un sfert de ceas după care, foarte blînd, încearcă din nou:

— Să aștept, bine... dar cât?

— Tovarășe, te rog nu mă ține de vorbă! Ți-am spus să aștepti, așteaptă!.. Cînd să-ți vină rîndul, atunci...

Gică oftează și așteaptă. Ii vine rîndul după mai multe hîrtii aruncate la coș, un dosar trîntit în dulap, patru telefoane confidențiale și trei creioane reascuțite.

Funcționara îl apostrofează scurt, proiectîndu-și, ca pe un pumn, o bărbie voluntară:

— Dumneata?

— Tovarășă, spune Gică pe nerăsuflăte, soția mea a născut un băiețel, am un băiețel, să-mi trăiască, și am venit pentru cartela.

— Și ce doriți dv.?

— Cartela.

— Păi, trebuia să veniți cu patru luni înainte de a se naște copilul.

— Păi, am fost.

— Și ce ți s-a spus?

— Vino mline!.. Și am tot venit pînă s-a născut copilul.

— Etajul al IV-lea, camera 19.

Gică suie plin de nădejde cele patru etaje.

Bate la ușa camerei 19. Nu-i răspunde nimeni. Intră în cameră. Nu vede pe nimeni. Se așază pe un scaun și așteaptă. Nu sosește nimeni.

După un sfert de oră, ciocănește sfios la camera de alături, dar închide repede ușa la loc. Două persoane mîncău cireșe lingă geam și aruncau simburii pe fereastră, iar o fată tricota la o masă... Nimerise într-o locuință particulară?

Ușa se deschide totuși și apare fata care tricota, de data asta fără lucru și fără andrele.

— Tovarășul?... Pe cine cauți?

— Știți, eu am venit pentru...

— Atunci mai așteaptă!

— Aștept... Dar cit?

— Știu și eu?... Pînă ce termin lucrarea de dincolo...

— Oh!... face Gică îngrozit. Tot tricoul?... E cu minci lungi?

— Te rog, tovarășe, fără familiarisme!

— Scuzăți, poate e mai bine să vin mline...

— Am spus așteaptă, nu?... Și-i închide ușa în nas.

Gică așteaptă un sfert de ceas. Și încă unul. Cînd mai e un sfert, ca să se implinească cel de al patrulea,

— Oh!... exclamă el cu superioritate auzind povestirea lui Gică și servindu-se binevoitor din tabachera acestuia, funcționara de la camera 19 a greșit. A omis să-ți citească numele... Se

intîmplă, oameni sintem!... Dar, lasă, am să cercetez chiar eu personal registrul. Sînd referentul tehnic, care sună referentul administrativ, care cheamă femeia de serviciu, care pleacă să aducă registrul de la camera 19.

Tovarășul Leuștean își potriveste ochelarii cu rame groase peste urechile lăfite, deschide registrul la litera I, apoi la J, înapoi la I, pe urmă la Y și chiar la G... Poate l-a trecut la G, la Gheorghe Ioneanu... Se intîmplă, oameni sintem!

După aceea închide registrul, își scoate ochelarii și, în timp ce-i șterge cu batista, spune cu tonul medicului care anunță familiei că nu mai e nimic de sperat:

— Gheorghe Ioneanu nu există!

— Ce face?... Cum nu există?... Eu sint, tovarășe!... Eu sint, dacă nu vă supărați...

— Tovarășe, nu insista de pomană... Tot ce pot face pentru dumneata, și asta pentru că îmi ești simpatic, este să-ți spun, și asta confidențial, că am găsit la litera I un Ionescu Gheorghe, cu un copil născut acum 5 zile...

— El e!... Eu sint... Noi sintem, strigă Gică triumfător... Vezi, a greșit funcționarul care a primit declarația... Unul slăbuș, cu început de chelie... Ioneanu e un nume mai deosebit, și atunci a scris Ionescu, din obișnuință...

— S-ar putea, răspunde Leuștean, mîngîindu-și urechile.

— Atunci, rectificați, și...

— Cum? Crezi că se pot face așa, la repezeală, modificări în registre publice?

— Păi, altfel cum?... — Să vină Ionescu Gheorghe personal să ceară rectificarea...

— Cum o să vină, cînd nu există?

— Păi, dacă nu există, de ce vrea cartela?

— Tovarășe Leuștean, te rog, eu sint Ionescu din registrul și Ioneanu din fața dumitale...

— Tovarășe, crede-mă că vreau să te servesc... Mai ai o țigară? Dar altă soluție nu-i... Să vină Ionescu Gheorghe personal... E tot ce pot face.

Gică reîncepe lupta și a treia și a patra săptămîna.

Ajunge la un șef mai mititel. Acesta, îl țintuiește de la ușa cu o privire pătrunzătoare:

— Numele dumitale?

— Gheorghe Ioneanu.

— Mda!... Și ce dorești dumneata?

— Cartelele, dreptul copilului meu, păcatele mele, născut acum o lună... Din greșeală...

— Născut din greșeală?... Hm!

Din greșeală în evidențele dumneavoastră am fost trecut Ionescu Gheorghe... Știți, Ioneanu e un nume mai neobișnuit, și...

— Ascultă, cetățene... Șeful vorbea rar și apăsător. Eu sint perfect lămurit... Am primit imediat ce vrei dumneata. Hm!... Ce Ionescu!... Ce Ioneanu!... Ce-i toată povestea asta?... Pe mine nu mă poți duce!... Nu-i nici o confuzie!... Ionescu este Ionescu și are copil, Ioneanu ești dumneata, și n-ai copil!... În schimb, vrei cartela. Asta e adevărul... Hm! Ce dracu!... Pentru o cartelă!...

— Păi da, sigur că vreau... Copilul meu... — Ce copil?... N-ai nici un copil... Pe mine nu mă duci, ți-am spus... Gică a continuat lupta și în lunile următoare.

În sfîrșit, izbutește să explice cazul unui șef mai măricel.

— Tovarășe, dacă s-a intîmplat așa cum declarai dumneata, eu am să cer pedepsirea tuturor celor vinovați a tuturor celor care te-au purtat pe drumuri și care... — Oh! nu, vă rog, nu vreau asta. Eu, dacă am cartelă, sint mulțumit... — Chiar dacă nu vrei dumneata, este de datoria mea să iau măsuri... Trebuie să se termine odată cu formalismul, cu neglijența, cu trîndăvia, cu birocratismul acesta... Gică îl privește cu ochii umezi de recunoștință... În sfîrșit a găsit un om, un funcționar adevărat... Se șterge dintr-o dată tot necazul, toată oboseala celor 5 luni de alergătură... — Acum însă, fiindcă am ajuns aici, din nenorocire nu există decît o singură soluție. „Una singură, foarte bine! gîndește Gică. Ce clar, ce simplu, ce om!” — Trebuie să dai în judecată Instituția, în vederea rectificării erorii. — S-o dau, dacă trebuie... — Trebuie!... Neapărat!... Și ai să vezi ce am să le fac!... Pînă cînd atîta imbecilitate, atîta tembelism, atîta formalism?... — Așa!... Exact!... Intocmai! — Oh! ce am să le fac!... Dar, mai înainte, am nevoie pentru susținerea cauzei dumitale de 5-6 martori cu dovezi convingătoare. Am de asemenea nevoie de fotografia dumitale, a nevastei și a copilului și, mai ales, de probe scrise, bătute la mașină, în original plus 7 copii, vizate, autentificate, înregistrate, ștampilate, parafate, adnotate și... Șeful cel măricel se oprește uimit... În cameră nu mai e nimeni. Gică coboară scările, gonind spre ieșire...

fata se întoarce cu un registru mare, ros și pătât.

— Cum te numești, tovarășe?

— Gheorghe Ioneanu.

Fata se încruntă, își moaie degetul în gură și începe să întoarcă, una cîte una, filele registrului. Pe la mijloc se oprește. Cercetează pagina cu creionul de sus în jos, apoi de jos în sus și hotărăște:

— Nu aveți copil!

— Cum nu am copil, tovarășă?... Să-mi trăiască... l-am declarat chiar eu săptămîna trecută.

— Dacă nu-i în registrul, e că nu l-ați declarat, și dacă nu l-ați declarat, este că nu-l aveți...

— Da' ce? sint nebun?

— Nu știu, tovarășe, nu intră în atribuțiile mele... Întrebați pe tovarășul Leuștean... Camera 24.

Tovarășul Iliuță Leuștean are un cap mare și urechi lăfite laterale de o pereche de ochelari cu ramă groasă. Cei 30 ani de serviciu (10 arhivă, 10 registratură și 10 poli-administrativ), i s-au așezat bogat, pe umeri, ceafă, pîn-tece, dar nu i-au alterat sprinteneala unui suris totdeauna binevoitor.

— Ohoho!... exclamă el cu superioritate auzind povestirea lui Gică și servindu-se binevoitor din tabachera acestuia, funcționara de la camera 19 a greșit. A omis să-ți citească numele... Se

ADMIS

VERIFICAT

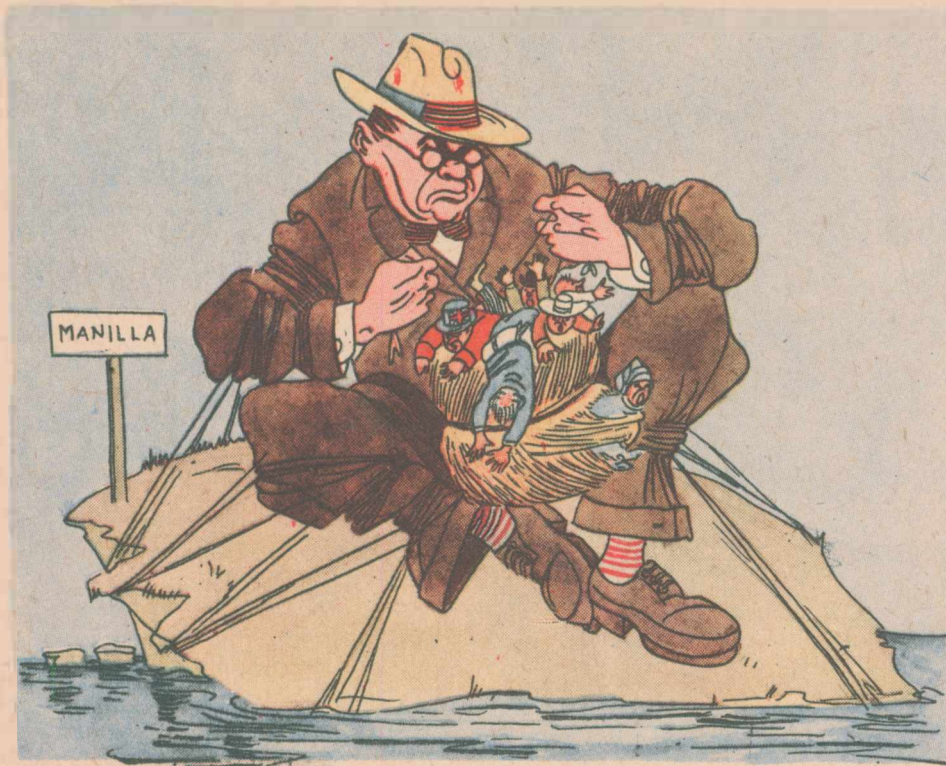
APROBAT

INREGISTRAT

VIZAT NR

SE APRU

Desen de GION D. MIHAIL

„Sforărie” de Manilla.

Întimplatu-ți-s-a vreodată, cititorule, să aruncie o piatră într-o baltă plină de broaște?... Așa e și efectul e tare amuzant. Într-o zăpăceală, înotătoarele fără aripioare dau orbește prin stuf, ierburi, papură, trestii, ascundă cât mai adânc și degrabă în grofundul mlaștinii. Tac chitic câteva clipe și izbucnește brusc o hărmălaie de orăcărituri, trebuie să-ți astupi urechile ca să nu auzi nimic.

O asemenea cacofonie și zăpăceala s-a produs și atunci când votul prin care Adunarea Națională franceză a respins Tratatul de la Manilla, ca un pietroi, în băltoaca „Căpăceală” europene, rămasă, astfel, oloagă membru.

Zgduidă din temelii, șandramaua europeană era mai-mai să se dărîme. Iar stilpii pe care se rezimă s-au clătinat așa de fău, că au căzut vit cu capetele, ca berbecii la supărare.

Ministrul de externe belgian Paul Spaak, îl acuza pe președintele francez Charles de Gaulle, care îl învinovăța pe ministrul englez Churchill, care îl ataca pe ministrul german Konrad Adenauer, șeful cabinetului olandez; iar ca Adenauer i-a luat la rost pe toți.

În cele din urmă, cum gilceava pentru a evita lăsa răspunderea pe cineva, a început să plângă lacrimile vărsate pe cadavrul C. D. E. — și să mai putea învia, inconsolabilii au pus capăt cuturii și au început a face planuri de viitor.

Wall Street-ul cere un Wehrmacht. Dar cum să fie scos un Wehrmacht. Dar cum să fie scos un Wehrmacht-ul?... Că unul îl voia mare, altul îl voia mic.

M A R I A N A A S P U S N U I

Adenauer tună și fulgeră la adresa Franței, după respingerea de către aceasta a tratatului C. D. E.

„Comunitatea Defensivă Europeană” a fost respinsă

— Dacă nu e liniște în Europa, ea este de vină. I-am oferit să bem „Brudersaft” și m-a refuzat.

lung, altul lat, unul gros, altul subțire, m. d. e impunea ținerea unei conferințe. Dar ce de conferință?... Că Eden, al Angliei, dorea conferință în 9. Pierson, al Canadei, poftea o conferință în 32. Și nu mai știm cine, reclama în 64. Numai conferința în 4, propusă de Lotov, era, firește, refuzată cu unanimitate și împănare, pentru că acolo nu poate fi vorba înarmarea Germaniei ci, dimpotrivă, de demnarea ei.

Centru a cîștiga parteneri, Eden întreprinde turneu la Bonn, Roma și Paris. Dar Dulles vite urgent pe urmele lui un alt călător, pe Bert Murphy, secretar de stat adjunct în guvernul de la Washington, ca să strice ce a dres n, dacă va fi izbutit să dreagă ceva.

Paris sosește un al treilea voiajor, Mr. Wi- președintele comisiei afacerilor străine a titului american, un fel de încurcă-lume gu- v, care previne pe francezi, acasă la ei, că nu admite ca Franța să-și închipuie cumva i scăpat de C. D. E., apoi dă fuga la Bonn, să-l sfătuiască pe Adenauer să se ție tare, și asigure de sprijinul și devotamentul lui ne- itat.

steneală de-a surdă. Cînd politica de înarmare Germaniei occidentale este afișată de Wall et de atita vreme și cu atita cinism, cînd ogul între Adenauer și proconsulii yankei de Bonn se încheie invariabil cu un dragăstos ka... yes-yes, ce nevoie mai are cancelarul de urile, sprijinul și devotamentul unui simplu itor? Pentru el, vremea pâlăvrăgelii a trecut. Azi, Adenauer VREA!

Adenauer vrea suveranitate deplină. Adenauer vrea reinvierea Reichului hitlerist. Adenauer vrea să reconstituie, cu grămezile de iri și lire sterline care îi stau la dispoziție, Wehrmacht fără discriminări și control, cu număr nelimitat de divizii, cu Waffen SS, Luftwaffe, flotă de război, port-avioane, uri, arme atomice și Gestapo. Adenauer vrea revanșa înfringerii suferite de er în 1945, vrea să ocupe, el, vestitul spațiu l. „necesar — cum spunea încă în septembrie 3 — expansiunii politice, economice și cultu- (!) a tineretului german“.

cancelarul se și vede în fruntea „cruciadei sovietice“. El vede plutind, într-o dulce ar- tic, deasupra stindardelor Wehrmacht-ului, ora lui Hitler și binecuvîntarea Vaticanului. oate merg ca pe roate pentru bătrînul oi. Iată însă că roatele încep a scoate un țiit sinistru, prevestitor de rele. Un nou roi cade în băltoaca europeană: alegerile landul Schleswig-Holstein. Brosștele încep a orăcăi cu disperare. Pentru londone- Times rezultatul alegerilor nu poate fi inter- at decît ca un grav eșec al politicii lui nauer. Pentru New York Times el confirmă nța de unificare a celor două Germanii, pre- și faptul că această dorință nu se poate iza decît prin convocarea conferinței în pa- — cerută de altfel și de partidul social de- rat german, ieșit învingător în alegeri. United s declară că prestigiul cancelarului e pe i. Vestgermanul Stuttgarter Nachrichten cere ocieri cu U.R.S.S., „milioane de oameni do- mai presus de orice o pace durabilă în opa“.

chtung! Achtung! herr Adenauer. Poporul an agită cu o primejdioasă vigoare măt- l cu care te va lua la goană.

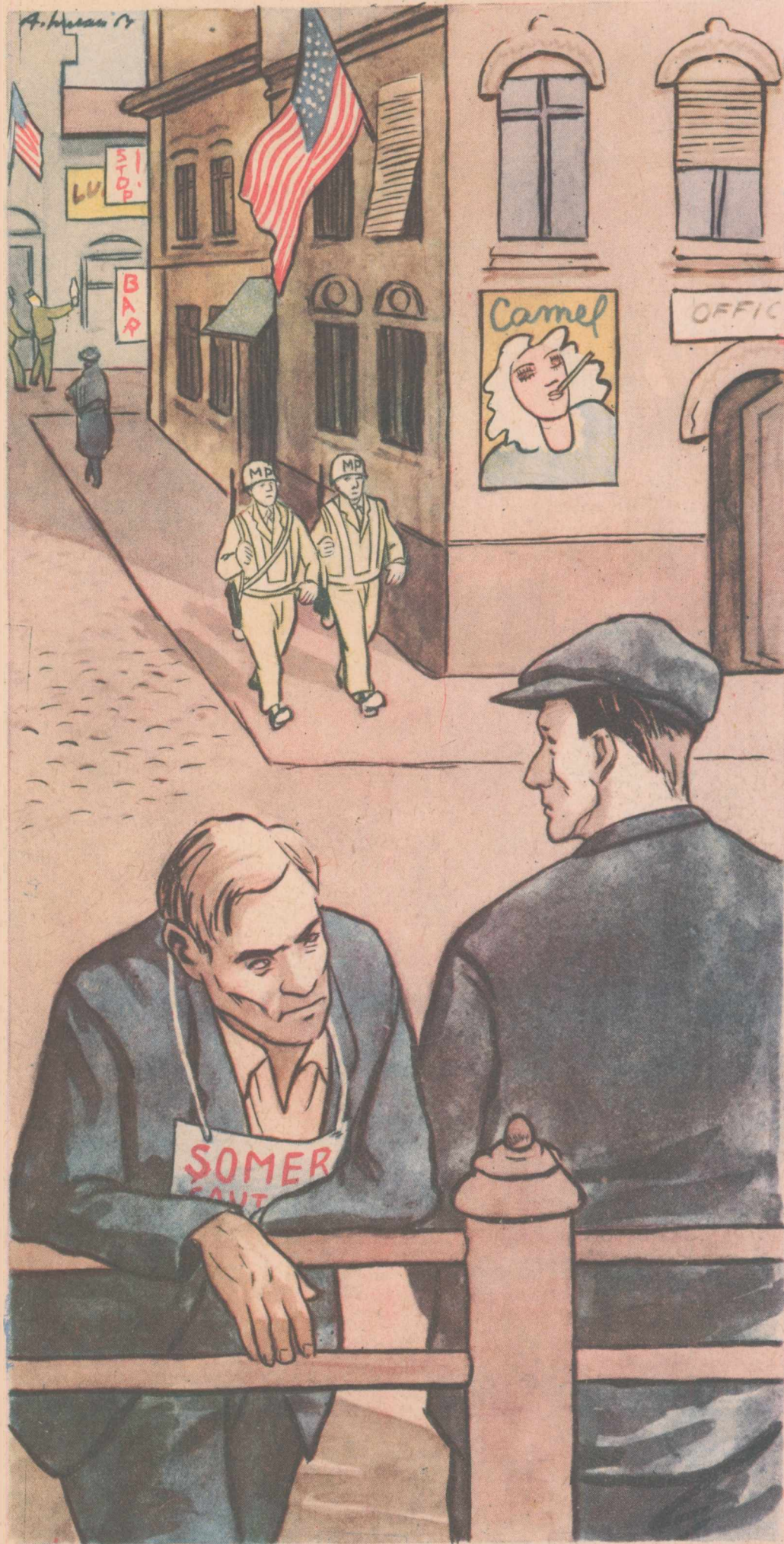
celorlalți europeniști le cam tuge terenul ab picioare.

ar zice că fabulistul La Fontaine la ei s-a it cînd a scris măiastra alegorie „Soarele și ștele“, în care povestește cum neamul brosc- sc, „speță tare năroadă“, răsculindu-se im- iva soarelui, s-a pornit să adune trupe nu- pate și să le înarmeze, ca să declare soarelui oi.

cultăți morala fabulei:

„Brosștele-ar trebui să tacă,
Să nu murmure, socot.
Căci pe soare de-l atacă
Le va merge rău de tot“.

rașnic sfat, și tare înțelept. La care ar tre- să ia aminte toți broscii, brotăcii, brotăceii, ormolocii politici din slujba imperialiștilor icani și naționali.

— Ce ocupație ai, prietene?
— La fel ca și tine: americană!

M. EDEL

Desen de A. LUCACI

Instantanee de toamnă

Nimeni nu e vinovat

(Septembrie. La conducerea O. C. L. Aprozar a raionului „1 Mai”, şedinţă furtunoasă).

Vocea I: Tovarăşi, o mare cantitate din bulionul fabricat la Centrul nostru de industrializare este de calitate proastă!

Vocea a II-a: Cine-i de vină? Noi? Direcţia?

Vocea I: Nu!

Vocea a II-a: Subdirecţia?

Vocea I: Nu!

Vocea a II-a: Ceilalţi?

Vocea I: Nu!

Vocea a II-a: Atunci cine?

Vocea I: Roşiile! (aplauze furtunoase) Deci, tovarăşi, fiind seamă că numai roşiile sînt vinovate, înseamnă că n-avem pe cine critica! Că doar n-o să ne apucăm să ne facem autocritica pentru o vină pe care o au roşiile! (urale) Şi-apoi noi facem bulion, nu autocritică! (aplauze şi strigăte: Aşa e! Aşa e!)

Dar, tovarăşi, am fost criticaţi! Cu toate realizările noastre, am fost criticaţi! De ce stă bulionul în curtea centrului în aer liber! Auzi dumneata! Păi, ce e mai sănătos decît aerul, tovarăşi?... Eu, unul, ştiu că-mi trimit în fiecare an copiii la aer, că le face bine!

Voci: Şi eu, şi eu, şi eu!

Vocea I: Deci e clar! Respingem critica!

Vocea a II-a: Dar ce facem cu bulionul?

Vocea I: (pe gînduri) Într-adevăr... Trebuie să găsim o rezolvare.

Vocea a III-a: (persoana intră în val-vîrtej pe uşă). Ura, fraţilor! Sintem salvaţi!

Voci: Cum? Ce? Ce este?

Vocea a III-a: (gîfînd) Calitatea... Calitatea bulionului... e proastă...

Dar, datorită modului nostru de a munci nu s-a realizat pînă azi decît 10% din plan. Chiar acum am aflat!

Aşa că bulionul e prost... dar e puţin!

Vocea I: Tovarăşi, putem să ne feliţăm! Faptul că nu am realizat decît 10% din plan la bulion, dovedeşte că noi, conducerea O. C. L. Aprozar „1 Mai”, ştim să privim în viitor!

Dacă am fi fost şi mai vigilenţi, apoi acum nici aceste 10% n-ar fi fost realizate! N-am fi pierdut nici 10%... Şi atunci, vă întreb, tovarăşi, mai merităm să fim criticaţi că n-am făcut bulion?

O mîndreţe de... nimic

Dumneavoastră ştiaţi că Sfatul popular al Capitalei a hotărît să înfiinţeze în Capitală 35 de centre populare, unde gospodi-

nele să-şi prepare conservele pentru iarnă? Nu ştiaţi. Nici eu nu ştiam, pînă cînd nu m-am dus la raionul Bălcescu, şi acolo am aflat că în respectivul raion sînt patru centre: în strada Traian, Principatele Unite, soseaua Berceci şi strada Agiu Gheorghie! Cînd am auzit-o pe tovarăşa Stela Achimov, responsabilă Comisiei de femei a Sfatului popular raional Bălcescu spunînd că: „în strada Traian este o mîndreţe de centru”, glonţ acolo m-am dus!

Îată-mă pe strada Împăratul Traian. Lungă stradă! Dintr-o curte văd ieşind un fum gros. „Aha, aci o fi”. Întreb.

— Aci e centrul?

O femeie care învîrtea o lingură mare într-un cazan pe foc îmi răspunde:

— Ce centru?

— Centrul raionului!

Femeia mă lămureşte.

— Nu, tovarăşe! Aici e periferia raionului! Pentru centru, ia-l pe 21!

Am pornit-o mai departe, dar „mîndreţea” tovarăşei Achimov, nicăieri! Nimeni n-auzise de un asemenea centru! Vorba lui Cezar, că tot eram pe Traian: Veni, vici, dar n-am avut ce „vidi”!

În schimb auzisem că în strada Robăneşti, din raionul Gh. Gheorghiu-Dej, se amenajase un astfel de centru popular, cam pe la finele lui august. Acest lucru nu l-am

auzit la raionul Bălcescu, sau de la tovarăşa Achimov, ci din sursă sigură. Cică pe acolo se reparaseră ţevile de apă, se văruise, mă rog, cum e mai bine. Am ajuns. Întru. Înăuntru, coşuri peste coşuri. Conserve nu, gospodine nu. Linişte! La o masă un om. Călca haine.

— Bună, zic.

— Bună, zice, şi calcă înainte.

— Aici e centrul popular pentru conserve? fac eu, arătînd la fierul de călcat.

— Aici...

— Bine, întreb, dar nu se face nimic?

— Ba da...

— Ce?

— Calc...

Era clar că omul n-avea chef de vorbă. Dar eu vroiam să ştiu.

— Parcă s-a văruit...

— Da...

— Şi s-au reparat ţevile de apă...

— Asta nu.

— Ba da. Ştiu precis, fac eu enervat. Acum două săptămîni, s-au reparat.

— S-au spart iar! Şi omul potriveşte dunga la pantalonii, pe care apasă apoi fierul fierbinte.

— Care vasă zică, asta-i centrul! Coşuri goale, dumneata şi o masă înăuntru de călcat!... Ce neglijenţă...

— De ce?... Calcă bine...

Trebuie neapărat să „calce” cineva pe la sfaturile raionale. Şi să vadă

de ce hotărîrea de a se înfiinţa 35 de centre populare pentru conserve s-a alterat.

Mica publicitate

magazinelor din Bucureşti

Gospodine! În vederea preparării conservelor pentru iarnă, aprovizionaţi-vă cu dopuri pentru sticle... de unde ştiţi, că în Bucureşti n-o să găsiţi. Vă putem oferi, în schimb, sandale de pînză din care aţi căutat toată vara pe vremea cînd vă ofeream dopuri!

Vreţi celofan pentru borcane? Şi noi vrem: e foarte necesar la prepararea conservelor. Căutaţi deci neapărat şi comunicaţi-ne şi nouă unde aţi găsit! Pe noi ne găsiţi la magazine (încă).

Strecurători pentru roşii, avem în mare cantitate... trecute în plan. Vor fi pe piaţă la iarnă, cînd nu vor mai fi roşii. Aşa că, cumpăraţi mai bine pantofi de plajă, c-o să fie o toamnă lungă.

BALADA TIMPULUI PIERDUT

de CONSTANTIN OTTESCU

Sînt timpul, timpul ce se scurge cu fiecare fenomen:

Sînt perioada ce măsoară cadenţa roşilor de tren,

Sînt ceea ce deosebeşte un om activ de-un om inert,

Sînt lucrul terminat în pripă, adică terminat pe sfert.

M-au definit cîndva savanţii, şi după cum afirmă ei

Az fi dimensiunea-patru pe lingă celelalte trei.

Mă şine lumea-n buzunare, concretizat pe un cadran,

Sînt clipă, sînt minut, sînt oră, sînt săptămîni şi sînt an.

Aspectul meu curent diferă... În general sînt un raport

De spaţiu pe o viteză... Sînt timp util sau timpul mort.

Şi-aicoa, stop!

Balada noastră avea drept titlu şi proiect

Să-mi cerceteze în de-aproape şi exclusiv acest aspect.

De multe ori, cînd trec degeaba, încep să intru-n agonie

Şi mor, trecînd pe nesimţite din timp util în timp stafie.

Mă pot multiplica oriunde pe unde lumea toarce fire:

În plasa deasă de păianjen, stătută, albă şi subţire.

Pe mine mă găseşti acasă sub plapuma lui Marinică.

Bu sînt rebutul care şipă că mult prea multă grabă strică.

Şi eu sînt praful din arhiva de cereri de la notariat

Pe masa doldora de vrafuri pe care doarme-un birocrat.

Eu mă strecor pe la şedinţe printre polemici inutile.

Sînt cerere, registratură, trimiteri, aminări, ştampile,

Sînt nepăsarea ce frinează, sînt indolenţa fără glas,

La telefoane- oficiale sînt convorbirea ta de-un ceas,

Sînt conciliabulul la slujbă urgent pe care-l poartă fata,

Cu o colegă despre-o fustă cu bolero ce nu e gata.

Sînt şariniile rău plivite, orezul prost decorticat

Şi sînt pisălogeala celor ce nu-i întrebă şi-ţi dau un sfat.

Eu sînt scandalul cu nevasta cu care-n fond tot te împaci,

Cînd eşti grăbit, eu sînt dilema: cu ce surtuc să te îmbraci.

Sînt somnul celui care-adoarme şi uită despre ce e vorba,

Sînt la cantină bucătarul ce lasă să se afume ciorba.

Sînt tablele ce le dispută şoferii vara în garaj,

Sînt cearta de la magazine cu omul de la ambalaj,

Cînd este-o condică acolo de „Reclamaţii şi sugestii”.

Sînt birfa care comentează la infinit aceleaşi chestii

De multă vreme rezolvate; sînt chefel tras cu vinul nou

În compania lui Mitică exact în ora de birou.

Sînt roşiile ce se strică din neglijenţe de transport

Sînt zgomot, urler, tevatură, sau mai pe scurt... sînt timpul mort.

Participa Politic

După încetarea războiului din Coreea, multe întreprinderi din R. P. D. Coreeană au intrat în funcțiune.

Desen de TA-VEI

— Să cînte fabricile noastre, iar voi, ticăloșilor, nu mai zbierați!

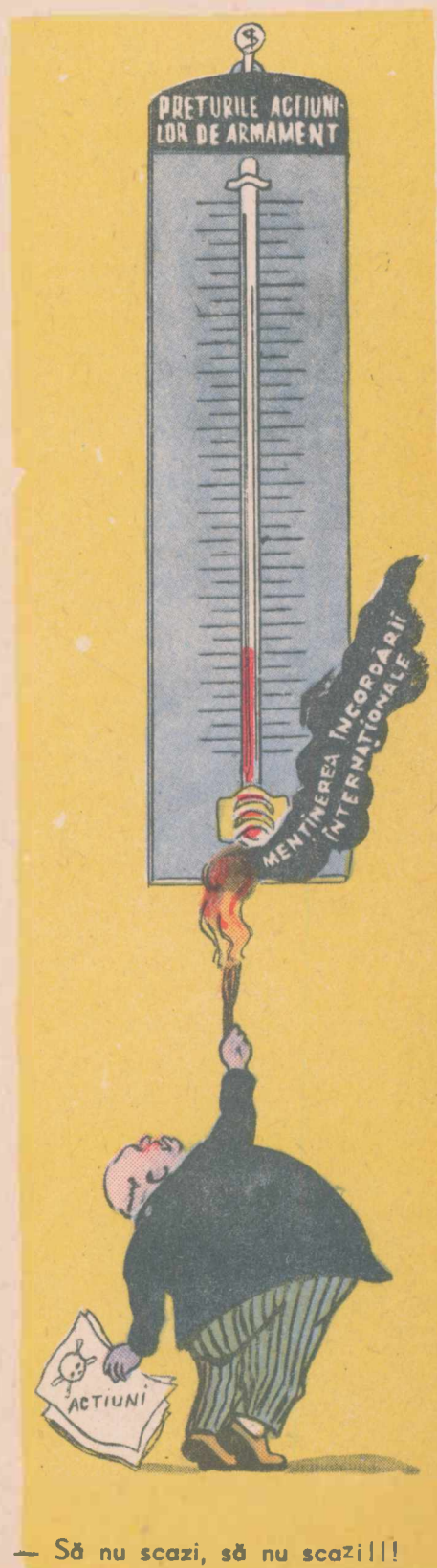
Desen de TZIAN IU-SIN și CIAN IO-PIN

— Cine ar îndrăzni să ne invadeze, va primi lovituri și mai grele decît cele primite înainte.

R.P. CHINEZĂ

Desen de U-IUN

„URZICA 11”

„Urzica” în fotoliul de orchestră

PITORESC PEISAJ...

Frumos oraș Timișoara. Curat, cu grădinițe vesele în tot locul și cu pomi plantați în lungul străzilor. Cea mai pitorească, desigur, este strada Mărășești. Aici, în lungul străzii găsești pomi și grădinițe, iar în lătul străzii, decoruri de teatru care întregesc armonios peisajul incântător al străzii, pentru că ele, decorurile, înfățișează pitorești colțuri de parc, vesele tufișuri de pădure și coșchete vile de munte. Mă rog, decoruri multe și variate, ca și repertoriul Teatrului și Operei din Timișoara.

Cite clipe de bucurie nu prilejuiesc aceste decoruri depozitate în mijlocul străzii! Bucurie pentru copii, care au unde se juca „de-a v-ați ascunselea”; bucurie pentru praful care are unde se odihni, bucurie pentru vehiculele care trec printre decoruri ca printr-un tunel.

S-au întrebat câte unii: „Pentru ce nu sînt adăpostite decorurile în magazie? Unde-i magazia? Nu există?”

Și a răspuns direcția: Există în plan...

După zile și săptămîni petrecute într-o plăcută toropeală, direcția a hotărît să treacă magazia din stadiul de „plan” în cel de temelie. După alte zile și săptămîni s-a ridicat un zid. Și apoi încă două. Ba nu, încă unul, pentru că nu trecuseră decît trei săptămîni.

Nu-i grabă mare! Curînd-curînd vine iarna și zăpada va împiedica să se mai aștearnă praful pe decoruri...

E clar că în această problemă unii tovarăși cu munci de răspundere nu sînt și ei decît un decor...

FOTOLIU PE VARZĂ...

Nevestii mele îi plac prăjiturile de ciocolată. Mie, îmi place varza călită. Pînă și aroma ei mă desfată. Soția mea, cînd dorește prăji-

LA VIE

de **GH. TENȚULESCU**

Luna peste vie-și lasă
Alba-i rochie de mireasă.
Stau butucii — toți firtați —
Ca de nuntă îmbrăcați.
Și-o privesc cum se răsfață...
Parc-ar vrea s-o prindă-n brațe.
Printre strugurii cei copți —
Linștea acestei nopți.
Dar ce vād? Vin hoși la vie?
Cine oare îi imbie?
Merg doi tineri împreună
Ca distihul, mind-n mind...
El, ca soarele-arzător,
Ne-ntrecut viticultor;
Ea, cu părul, fir din lună,
Vraja nopții o adună.
Via toată-n lung și-n lat
Brațele și-a ridicat.
— „Uite boabele-mărgele,
Bucurați-vă de ele!”
Dar, ascunsă prin butuci,
Ride luna: „Ce uituci!
Rătăcit-au mult și bine
Ciugulind dintr-un ciorchine...”

turi de ciocolată merge la cofetărie. Eu, cînd poftesc varză călită merg la teatru.

Nu fac nici o glumă! La Teatrul de stat din Orașul Stalin, varza nu e trecută în repertoriu, dar se prezintă în fiecare zi, sub formă... de aromă.

Povestea e simplă. Prin grija sfatului popular cantina unei instituții funcționează în camerele alăturate teatrului. Din varză se înfruptă cei care vin la cantină; de miros au parte cei care vin la teatru.

Se bănuiește că în acest sens a intervenit un acord între sfatul popular și conducerea cantinei: fiindcă spectacolele încep la ora 20, cantina să servească varză călită tot de la ora 20 și să continue pînă la sfîrșitul primului act. Prin grija acestor fofuri, spectatorii neamatori de varză se pot delecta în pauză cu aromă de sărmăluțe de porc, iar în cursul actelor al doilea și al treilea, cu aromă de carne friptă și de castraveți murați.

„Vitaminele” pornesc de la cantină, pătrund în sala teatrului prin curte, prin scenă, prin acoperiș, îmbrăcînd întreg mobilierul teatrului într-un miros puternic, consistent și hrănitor.

Sălile cantinei erau de fapt destinate Teatrului de păpuși, care nu are local propriu, dar sfatul popular n-a acceptat să mute cantina din coasta teatrului și pe bună dreptate: hrana de toate zilele e bine să fie ușă în ușă cu hrana sufletească...

Vine omul la teatru, și pleacă de acolo și înecîntat și săturat...

TEATRU-N TEATRU

piesă în mai multe scen; regretabile...

- Personaje: — Niculae Barcan, directorul Teatrului de stat din Sibiu;
— Radu Stanca, regizor;
— Dorina-Stanca, soția regizorului și actriță a teatrului;
— Actorul I;
— Actorul al II-lea;

Decorul nu reprezintă nimic, deoarece acțiunea se petrece în culise.

DIRECTORUL: Tovarăși, deschidem ședința cu următoarea ordine de zi: punctul I...

REGIZORUL: Nu sînt de acord cu punctul I!...

DIRECTORUL: Just. Tovarășii regizor are dreptate...

ACTORUL I: Nu înțeleg, tovarășe director, ce anume are dreptate? Doar n-ați spus încă nimic.

DIRECTORUL: Just. Ai și dumneata dreptate...

ACTORUL al II-lea: Dar nu se poate să aibă amîndoi dreptate.

DIRECTORUL: Just. Și dumneata ai dreptate... Tovarășe, să revenim la subiect. În ședința de acum cîtva timp am hotărît de comun acord ca în rolul hangîței din piesa lui Goldoni să intre Dina Mihalcea... Un rol potrivit pentru ea.

REGIZORUL: Nu, nu! M-am răzgîndit. În acest rol am distribuit pe Dorina Stanca!..

ACTORUL I: Care-i motivul acestei schimbări? Care? A devenit Dorina Stanca, pe neașteptate, interpreta ideală a acestui rol?

ACTORUL al II-lea: Nu, dar a devenit pe neașteptate soția ideală a tovarășului regizor... D-voastră ce credeți, tovarășe director?...

DIRECTORUL: Păi... eu... eu zic că n-avem dreptul să ne amestecăm în chestiuni familiale...

DORINA: Și apoi eu sînt prima vedetă a Teatrului din Sibiu. Dovezi? Cu nemiluita...

UN ACTOR: Cea mai bună dovadă e clasa de salarizare...

DIRECTORUL: (energic) Tovarăși! Am vorbit destul de clar: Chestiunile familiale nu ne privesc!... Dacă soțul ei a izbutit s-o avanseze... „direct prin minister”, bravo lui! Ce greșală vedeți în treaba asta?...

ACTORUL al II-lea: Desigur. Luptă omul pentru bunăstarea familiei...

ACTORUL I: De altfel nu e secret pentru nimeni, că tovarășul regizor distribuie în rolurile cele mai importante pe soția sa, în detrimentul celorlalte actrițe...

REGIZORUL: Tovarășe, ajunge!

DIRECTORUL: Just!

ACTORUL I: Același lucru îl spunem și noi: ajunge!

DIRECTORUL: Foarte just!

REGIZORUL: Dumneata, tovarășe actor, măsoară-ți cuvintele. Sau răspunde răspicat: ai de gînd să mă critici? Zi! Să știu!

ACTORUL I: Ce anume să știți?

ACTORUL al II-lea: Dacă să te mai distribuie, sau nu în piese!...

ACTORUL I: De cînd vă știu, tovarășe regizor, la fel de sensibil. N-ați primit niciodată o critică!

REGIZORUL: Cînd s-o mai primesc, dacă sînt ocupat pînă peste cap?...

ACTORUL al II-lea: Nici autocritica n-am auzit să v-o fi făcut vreodată!

REGIZORUL: Eu, tovarășe, sînt regizor. Am fost adus aici să fac direcție de scenă, nu autocritică...

ACTORUL I: Ingîmfați! Și dumneata și soția dumitale!

DORINA: Radule, la asemenea insulte nu merită să răspundem...

ACTORUL al II-lea: Lasă, că d-voastră nu răspundeți nici la salut.

ACTORUL I: Tovarășe director, e necesar să luați măsuri urgente pentru a lichida cu această atmosferă nesănătoasă.

REGIZORUL: Vorbele tari nu mă impresionează. Repet: popularizarea soției mele, ca primă și mare actriță a Teatrului din Sibiu rămîne unul din principalele obiective!

DIRECTORUL: Tovarăși, e clar că nu se poate face nimic. După cum ați auzit, sînt cauze obiective!...

ȘTIRI... CULTURALE

Teatrul de stat din Orașul Stalin, a fost criticat pentru faptul că, în piesele pe care le prezintă, actorii nu au dubluri.

Direcția a trecut imediat la lichidarea acestei lipse, și în „Vinovații fără vină” a introdus... șase dubluri.

Cu alte cuvinte și-a însușit critica în proporție de 600%...

În schimb, în celelalte piese, critica a fost însușită în proporție de 0%/...

O situație critică...

Teatrul din Craiova a fost programat să prezinte pentru oamenii muncii aflați la Călimănești, comedia „Să nu-i zici pe nume”. Biletele au fost vindute pentru ziua hotărîtă.

Teatrul s-a ținut de cuvînt... cu o întîrziere de zece zile...

Ne întrebăm dacă unei asemenea alitudini... să nu-i zici pe nume?...

CHIABURUL: — „Mai încet mă, nu vezi pe unde mergi?”
TĂRANUL MUNCITOR: — „Ba tocmai acum văd mai bine...”

Desen de D. NEGREA

DOCTOR URZICA la consultații

BULETIN MEDICAL Nr. 1

Numele bolnavului: UCECOM, București.

Boala de care suferă: Boala... nepăsării.

Cum se manifestă: Nu fixează, de opt luni, prețurile cu care să fie puse în comerț 2000 (două mii) de cutii cu cremă de ghetă, produse de secția respectivă a Cooperativei metalurgice din Brăila, și care stau nevalorificate, de atâta timp, în magazia cooperativei.

Tratament indicat: Bolnavul trebuie fricționat bine prin părțile birocratice cu o soluție dozată astfel: 50% simț de răspundere și 50% tragere la răspundere.

BULETIN MEDICAL Nr. 2

Numele bolnavului: Dispensarul circumscripției sanitare Băcăinți, raionul Orăștie, regiunea Hunedoara.

Boala de care suferă: Zace de patru ani, neterminat.

Caracterul bolii: Nu e molipsitoare. În vreme ce construcția nu se termină, materialele (cărămizi, țigle, etc., măcinate de ploile și zăpezile a patru ani) se... termină.

Cauza bolii: La mijloc e o bubă... la Secția sănătate a Sfatului popular raional Orăștie.

care din 1950 moșește sus-zisul dispensar și nu se mai naște.

Leacul: Alte... moașe, la această secție.

BULETIN MEDICAL Nr. 3

Numele bolnavului: Popescu Marius.

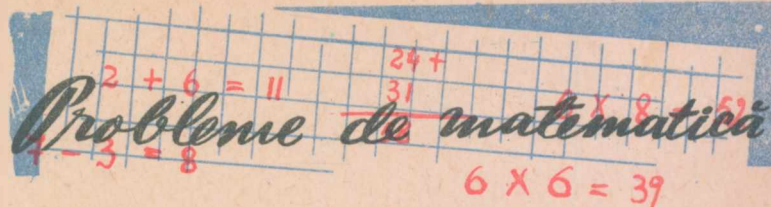
Profesia și adresa: Medic, circumscripția sanitară Tigveni, raionul Curtea de Argeș.

Boala de care suferă: Ploconomanic. El... suferă cînd bolnavii, veniți la consultație sau la tratament, vin fără plocoane. Dar suferă rar: pe cei veniți cu mina goală, nu-i consultă și nu-i tratează.

Cum se manifestă boala: Cu tarif: pentru îngrijirea fiului țărăncii muncitoare Elisabeta Gh. Călinoiu, un... miel; pentru o consultație și o rețetă dată tovarășei Constantina N. Roman, un... curcan; pentru bolnavii care n-au nici miei, nici curcani, nici ouă... n-are nici timp, nici medicamente.

Istoricul bolii: E boală veche. De pe cînd bolnavul era doar fiu de chiabur, nu și... „medic în sector socialist”.

Tratament: Se indică o urgentă operație chirurgicală: amputarea brațului întins după plocon. Dacă organismul bolnavului se opune acestei operații, cazul urmează să fie declarat incurabil și tratat... ca atare.

CIT FAC 196 FĂRĂ 6 ?

Rezolvați următoarea problemă:

Fabrica de rahat „Corso” din București a expediat Alimentarei din Tg. Ocna 180 kg de rahat, în 180 de cutii a câte un kg, toate ambalate în trei lăzi. Marfa, cu ambalaj cu tot, cîntărea, la predarea în stația București-Obor, 196 de kg.

În stația B. M. (București-Mărfuri) s-a constatat că dintr-o ladă au fost sustrate 6 kg de rahat.

Calculați:

1. Cît cîntărea întregul transport (marfă și ambalaj) la plecarea din stația B. M. spre Tg. Ocna ?

— 190 de kg.

— Nu! Cîntărea... 210 kg!

Atît a constatat stația B. M. și așa a scris în procesul-verbal pe care l-a încheiat: primite 196 kg, furate 6, rămase 210.

Acum mai calculați:

2. Dacă acest transport avea 190 de kg (după calculul dv.), sau 210 kg (după cîntarul stației B. M.), cîte kilograme a cîntărit cînd a sosit la Alimentara din Tg. Ocna ?

— Păi... 190... sau 210!

— Nu! A cîntărit... 231 de kg! Așa ne comunică în scris Alimentara din Tg. Ocna.

Deci problema e rezolvată: 196—6 = 210 sau 231, după... localitate.

Ar mai fi o problemă de rezolvat: a cîntărelor... aproximative și a funcționarilor aproximativi din stațiile Obor și B.M. și de la Alimentara din Tg. Ocna.

Dar aceasta e o problemă de... matematici superioare. S-o rezolve... superiorii celor în cauză.

CIT COSTĂ... 10 BANI?

Altă problemă. Ministerul Industriei Ușoare

(Direcția generală a aprovizionării, Serviciul VIII contabilitate) a trimis întreprinderii „Dobrogeanu Gherea” din Oradea, str. Kossuth Lajos nr. 3, adresa nr. 5504/954.

Prin această adresă, numita direcție din numitul minister a cerut numitei întreprinderi să-i achite suma ce-i datora, și anume... 0,10 lei, adică — mai pe scurt — 10 bani.

Și întreprinderea din Oradea s-a conformat: a emis mandatul de plată nr. 2276/954, trimițînd forului respectiv din București, suma de... 10 bani.

Acum calculați: cîți lei (taxe, imprimare, etc.) și cîte ore de muncă (adică alți lei) s-au cheltuit de către cele două instituții, spre a se lichida această „datorie” de... 10 bani?

Iar rezultatul aflat, comunicați-l lor. Să-l treacă în registre, la capitolul... economii.

CU CIT E EGAL... 2 ?

Ultima problemă.

Organizația economică „Octombrie Roșu” din Însurăței, regiunea Galați, a trimis scrisoarea recomandată nr. 184, cu răspuns plătit, fostei „Întreprinderi de creștere și îngrijire de animale” (I.C.I.A.) actualmente „Prodalimint”, din Brăila.

Dacă scrisoarea a făcut de la Însurăței la Brăila 2 zile, — calculați: cîte zile a făcut „răspunsul plătit”, de la Brăila la Însurăței?

— Tot 2 zile!

— Nu! A făcut... 56 de zile!

— De ce?

— Asta nu știm. Asta, Oficiul poștal Brăila știe.

Matematician:
C. CRISTOBALD

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Nu-mi place nici una! Dar, spune-mi, te rog, cum mă găsești fără pălărie ?

Urzica ajută

— În „Urzica“ nr. 11 (113), în articolul „Un om cu rădăcini“, au fost criticate unele nereguli de la întreprinderea „Drum nou“, unitatea „1 Mai“ din șoseaua Ștefan cel Mare 220, unde președintele secției sindicale, Alexandru Ghica, se deda la matrapazllcuri, tolerat de președintele comitetului de întreprindere Ștefan Dumitrescu.

Ultimul, însușindu-și critica, ne scrie în acest sens, iar Sfatul popular al Capitalei (Întreprinderea industrială centrală, Sectorul producției) ne informează că Alexandru Ghica — „omul cu rădăcini“ — nu mai e în serviciul întreprinderii.

Să nu fi uitat, la plecare, vreo rădăcină.

— Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor ne răspunde: cererea pe care i-am transmis-o, a unui grup de cetățeni, de a se instala un telefon public la ștrandul Herăstrău, pe timpul verii, a fost satisfăcută: telefonul a fost montat.

Și... a și funcționat.

— Sfatul popular al comunei Perieți, raionul Slobozia, ne comunică: semnalările noastre au fost juste. Și s-au luat, imediat, măsuri: gropile de pe șosea au început a fi astupate, iar becurile arse vor fi înlocuite.

Un singur amănunt se omite: când ?

Desen de I. OPRAN

— Alo, editura? Te rog, fii bun și povestește-mi de la pag. 202 la 220 ce se întâmplă, deoarece în cartea pe care am cumpărat-o aceste pagini lipsesc.

În numeroase regiuni ale țării, S. M. T.-urile au executat arături în cele mai bune condițiuni.

Desen de F. CALAFETEANU

ZIARISTA: — „Și pentru a obține aceste succese, în afară de un bun tractor ce v-a mai ajutat?”

TRACTORISTUL: — „Proiectul de directive!”

Urzica Sport

După meciul de fotbal Locomotiva Grivița Roșie — Locomotiva Tg. Mureș, care a avut loc la Tg. Mureș și a fost câștigat de echipa locală, arbitru fiind tovarășul Mayer Aurel din Tg. Mureș, delegatul echipei invinse a notat în raportul de arbitraj:

„Cunosc fotbalul de 30 de ani, dar arbitraj atât de slab n-am văzut în viața mea.”

Colegiul central de arbitri e de acord și hotărăște:

„Pentru arbitraje slabe, arbitrul Mayer Aurel este suspendat pe 21 de zile.”

Și iată aprecierea scrisă a delegatului echipei câștigătoare:

„Tovarășii arbitri de centru și tușă au arbitrat corect și autoșitar!”

Asta ne face să exclamăm: Cînd un delegat spune o vorbă... vorbă să fie!

* * *

La 11 august a avut loc la Cîmpina, în cadrul cupei R.P.R. meciul dintre echipa locală „Metalul” și „Dinamo” București. A câștigat Dinamo cu 3-0. Iată ce scrie în raport arbitrul meciului, Gh. Ionescu din Orașul Stalin.

„Propriu-zis nu a fost nici un incident, afară de faptul că era să fiu supus unei agresiuni din partea unor huligani. Am plecat cu autobusul la Ploiești, de unde am luat trenul spre Orașul Stalin.”

De unde putem trage concluzia că, la Cîmpina, Niță Scandal are rude apropiate, am zice noi, Niță Bătaie! Și e cazul ca forurile locale să aibă grijă ca asemenea „spectatori activi” să fie îndepărtați de pe terenurile de sport. Decît spectatori ca ăștia, mai bine... gol!

* * *

După meciul de fotbal, disputat la Turnu-Severin, între echipele din categoria B, Locomotiva din localitate și Progresul Sibiu, gazdele au întocmit „Situția materială” obișnuită, pentru a calcula ce sumă de bani

au de primit oaspeții. Iată ce socoteală au făcut:

„S-au vîndut 162 bilete tribuna I cu prețul de 2,50 lei biletul.”

Dispozițiile în vigoare spun că biletele tribuna I trebuie să se vîndă cu 4 lei. În situație se arată că au fost vîndute cu lei 2,50. În realitate au fost vîndute cu lei 5!

Cum s-ar spune, gazdele au comis primul hends! Adică... au pus mîna pe 2,50 lei, la bilet!

Dar să vedem, mai departe: „S-a reținut o cotă de 25% pentru teren!”

Dispozițiile prevăd că pentru meciurile de categoria B, cota ce se reține pentru teren este de 15%. Carevasăzică, au reținut 10% în plus. Ce și-au spus! Sîntem noi în B, dar cînd e vorba de bani, reținem ca o echipă din A!

La punctul al 3-lea din situație, citim:

„S-a reținut 5% pentru... agenția Pronosport!”

Joacă oamenii la Pronosport și, pentru că jocul e pe bani, s-au gîndit să facă rost de mărunțiș.

La sfîșit, după toate aceste socoteli, rețineri și situații, a reieșit că echipa oaspete, din Sibiu, are de luat suma de lei 347,50! Suma aceasta, o mai are de luat și astăzi.

Mergînd pe această linie, tovarășii din Turnu-Severin vor reuși ca, întocmind asemenea „Situții materiale” proaste, să-și întocmească o „Situție materială” înfloritoare.

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICO,

Locuiesc pe strada A. Toma (fostă Linăriei) și am ca vecini... un tren și un bec.

Dar becul nu e un vecin... la locul lui. A dispărut de cinci luni, fără a fi înlocuit, și de-atunci, noaptea, pe strada mea, pe o rază de circa 500 de metri de la acel stilp, e un întineric ca-n romane: de nepătruns. Și cum eu, ca artist, vin acasă de la munca mea noaptea, — din cauza acestui întineric... romantic, abia nimeresc la domiciliu.

Iar odată ajuns acasă, abia pun capul pe pernă. că... hop celălalt vecin: trenul! Fiindcă, dragă Urzico, pe strada mea trece noaptea un tren! De la perna mea până la tren e o distanță doar de... vreun metru și jumătate. Și trece acest tren cu o viteză, și uruie, și pufăie, și urlă din sirene, ca un apucat. Și cum aud acest tren, cum mă trezesc. Și... s-a zis cu odihna mea!

Dragă Urzico, trezește-i și tu pe cei ce mînuiesc vitezele și sirenele acestui tren, și luminează-i pe cei ce nu-mi luminează strada.

Pulu Călinescu
artist, Teatrul de estradă
București

URZICO,

Pun rămășiță pe ce vrei tu că păioase mai frumoase ca la noi, la Vinderei, n-ai văzut de cînd ești! Și nici tovarășii de la Sfatul popular comunal n-au mai văzut. De aceea pe semne, nici nu se-ndură să le treiere așa cu una cu două. Le mai lasă o lună, două, trei, pe cîmp, gata seccate. Să le mai vadă și alții. Să se minuneze și ei... Cum s-ar spune, în ne-cazul dușmanilor, Urzicuțo.

Atita doar că din partea asta, a dușmanilor, rar ai să-ntil-nești ciori mai grase și șoareci de cîmp mai sătui, ca la noi, la Vinderei. Pun rămășiță cu tine, pe ce vrei, Urzicuțo.

Emil Docanasa
Comuna Vinderei
raionul Birlad

URZICUȚO,

Ai auzit vreodată de... cărți în vacanță?... Cum o să auzi? Și uite că totuși trebuia asta se petrece la căminul cultural din comuna Slivilești unde de luni de zile locuitorii n-au mai citit o carte și unde director al căminului, referent agricol, secretar al organizației de bază și vicepreședinte al Sfatului, este tovarășul Radițoiu Ioan.

Ceva mai mult. Pentru ca liniștea și odihna cărților să

nu fie cumva tulburată, de vreo 6-7 luni de zile Incoace a intrat în vacanță și aparatul de radio.

E o liniște la cămin, Urzicuțo, de și-e mai mare dragul! Nu se aude decît țîrîitul greierilor în iarba și din cînd în cînd glasul plăcut al cite unui tovarăș instructor de la Secția culturală a Sfatului popular raional, care dă bună ziua tovarășei bibliotecare, retrăgîndu-se apoi grăbit, în virful picioarelor. Incolo, nimic... Nici o șoaptă. Nici o activitate. Nici o... măsură, Urzicuțo

I. Mihart
Slivilești
raionul Strehaia

URZICO DRAGĂ,

La Școala profesională de metalurgie Moinești, funcționează, ca director de studii, Constantin Rău. Din cauza metodelor severe de educație, elevii l-au numit nu Constantin Rău, ci Constantin foarte Rău.

Astfel, pentru „vina“ de a fi vizionat un film, mai mulți elevi au fost sancționați, prin aplicarea unei pedepse „capitale“: tunsul cu mașina nr. 1.

Spre a preîntîmpina o pedeapsă mai gravă, elevul Isaache Nicolae, care a vizionat filmul de două ori, nu s-a tuns, ci s-a ras în cap.

Cu toate acestea, directorul de studii l-a mai sancționat o dată, scoțîndu-l, cu de la sine putere, din funcția de responsabil al anului al II-lea.

Să vezi ce frumos arătau acum, tunși cu nr. 1!...

Ce-i de făcut, Urzico? Vezi doar că directorul s-a luat de... capul nostru!...

Nedelcu Toma
Moinești, str. A. Marinescu 6

DRAGĂ URZICO,

Se spune că tonul face muzica. Sînt și cazuri cînd nu tonul, ci toanele fac muzica.

E vorba despre toanele tovarășului Constantinescu, directorul „Buletinului ofical“ și despre tovarășul Klein, directorul tehnic. Acești doi directori sînt, se vede treaba, într-o întrecere cu următoarele două obiective: cine strigă mai mult, cine strigă mai tare. Dacă ar striga unul la altul, n-ar fi prea grav. Numai că nu se întîmplă așa, ci amîndoi strigă la salariați. Și, deoarece muzica este de obicei însoțită de text, muzica acestor doi este însoțită de texte originale. Astfel, printre cele mai reușite titluri de texte sînt următoarele: „Teși afară“, „N-am încredere în voi“, „N-am încredere în tineri“, etc. Aceste melodii sînt executate de către cei doi, cu pumnii în masă!...

Tu ce crezi, Urzico? Să scbatem din birouri mesele. sau să scoatem... năravurile din cei doi tovarăși?

D. Alexandru
Ferentari 72

Foruri care nu răspund

„Urzica“ a organizat un mare concurs cu premii, printre forurile care... nu răspund de loc la sesizările făcute prin revistă de către oamenii muncii.

Tema concursului a fost următoarea: să fie premiate forurile care n-au răspuns la un cit mai mare număr de sesizări.

Iată rezultatul concursului:

Premiul I (cu cunună) a fost cîștigat de Ministerul Agriculturii și Silviculturii, care n-a răspuns nici pînă în luna septembrie la 8 (opt) sesizări ce i-au fost făcute din ianuarie pînă în aprilie (sub numerele: 858, 1445, 4432, 4906-7-8, 5842, 7723).

Premiul I (fără cunună) l-a obținut Sfatul popular regional Timișoara, pentru 6 (șase) sesizări ce i-au fost făcute din ianuarie pînă în aprilie (sub nu-

merele: 940, 2980, 5325, 5439, 5683, 7229) și la care n-a răspuns nici pînă azi.

Premiul al II-lea l-a cîștigat Sfatul popular regional Constanța, pentru vrednicia cu care n-a răspuns nici pînă azi la 4 (patru) sesizări ce i-au fost adresate în ianuarie și martie (sub numerele: 670, 1393, 1661, 5621).

Premiul al III-lea a fost decernat Ministerului Sănătății, pentru excepționala operativitate cu care a reușit să... nu răspundă, pînă în septembrie, la 3 (trei) sesizări ce i-au fost făcute, în ianuarie și februarie (sub numerele: 1229, 1244, 2697).

Aceste foruri sînt rugate să nu treacă „pe la administrația revistei, spre a-și încasa premiile“. Ele sînt rugate să... treacă, mai de grabă, la remedierea radicală a acestor lipsuri.

Urzica n-a ajutat

„Urzica“ n-a reușit să ajute niște foruri să se pună de acord într-o anumită problemă între ele și, toate, de acord cu... adevărul.

Întreprinderea „Apemin-Borsec“ (care ține de Ministerul Industriei Alimentare) a livrat întreprinderii T. A. P. L.-Bacău (care ține de Secția comercială a Sfatului popular regional Bacău) 6500 de sticle cu ape minerale. Sticlele, în timpul gerului de astă-iarnă, au înghețat și s-au spart.

Problemă: cine e vinovat! (Recte: cine... plătește?) E de vină T. A. P. L.-Bacău, în a cărui pivniță au înghețat și s-au

spart sticlele? Sau „Apemin-Borsec“, care le-ar fi trimis înghețate sau în condiții prielnice înghețării?

T. A. P. L.-Bacău și „Apemin-Borsec“ tac, modeste și prudente. În numele lor ne răspund și se contrazic forurile tutelare: Ministerul Industriei Alimentare, care apără Borsecul, învinuind Bacăul, și Sfatul popular regional Bacău, care apără... Bacăul, învinuind Borsecul.

„Urzica“ roagă aceste competente foruri să anunțe cînd vor cădea de acord asupra vinovatului.

Că cine e... păgubașul, se știe: consumatorul.

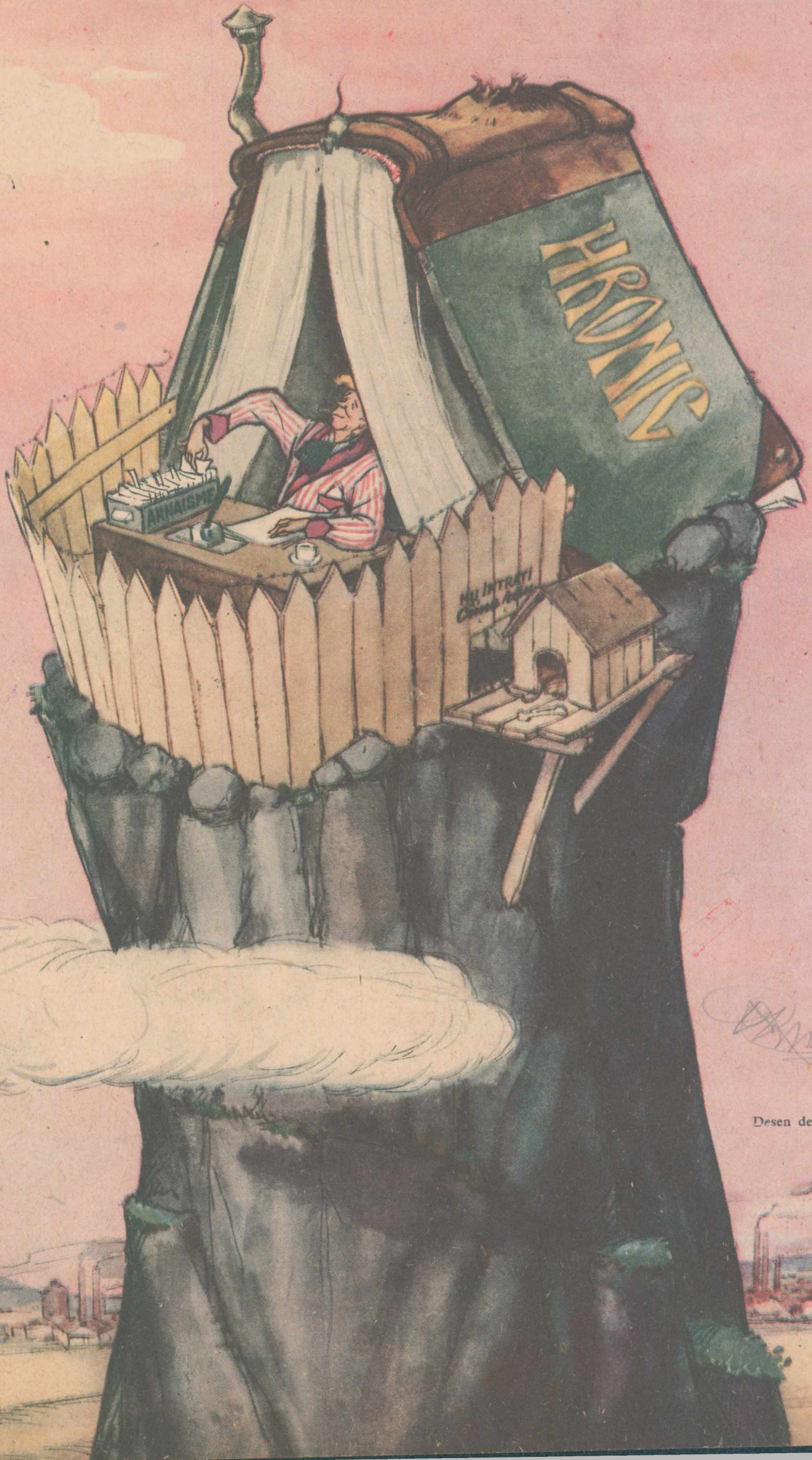

— Dorința mea cea mai vie e să te văd profesor renumit, care să răspîndească lumina științei!
— Și a mea, Nicule, dar acum pune-i funda aia roșie să nu ni-l deoache cineva.

Desen trimis de cititoarea noastră **MARIANA POPESCU**

Unii scriitori, dezinteresându-se de actualitate, își
caută eroii exclusiv în trecutul îndepărtat.

IZOLARE

Desen de EUGEN TARU